

Nhẹ bát nặng lòng

Hoàng Xuân Phú

Cả nhà vừa bưng bát cơm lên
Mâm tan khói bốc rơi vào trống trải
Bát nước chấm sần sùi nép lại
Cạnh đĩa rau già luộc mãi vẫn còn dai

Con nhỏ uể oải nhai
Anh nén tiếng thở dài
Chị lặng lẽ quay về cửa sổ
Ngoài trời mưa rơi rơi

“Em đâu muốn chồng con xanh xao
Đông sắp về cũng phải lo tấm áo
Tháng chưa hết đã phải nghiêng lon gạo
Nên thịt thà quá sức đồng lương”

“Gắng ăn đi em thương
Đừng dày vò thân yếu
Để vợ nghèo con thiếu
Người có lỗi là anh”

Đất nước nghèo gió lùa lạnh lẽu tranh
Con cá nhỏ cũng bơi vào khát vọng
Còn bao người vẫn chơi vơi trên sóng
Khấp khoải chờ một mảng bè trôi...

Leipzig, 8.6.1986